

Arrest

**nr. 121 714 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam het Schengengebied binnen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Ze huwde op 27 juli 2011 te Pafos, Cyprus met een man van Belgische nationaliteit waarna ze naar België kwam.

1.2. Op 17 mei 2013 weigerde de stad Antwerpen het huwelijk te erkennen, na negatief advies van het parket van Antwerpen van 7 mei 2013. In dit advies kan gelezen worden dat een eerder huwelijk van verzoeksters Belgische echtgenoot met een andere vrouw, aangegaan op 5 september 2009, nog niet ontbonden is. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 9 september 2013, niet gekend door de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de twee bestreden beslissingen, waaruit blijkt dat op vraag van de Belgische echtgenoot van verzoekster dit eerder aangegane huwelijk op 5 september 2009 wordt nietig verklaard.

1.3. Op 9 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd betekend dezelfde dag. Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D. P. (...), J.(...)

voornaam: /

geboortedatum: 23.11.1980

geboorteplaats: Iloilo

nationaliteit: Filipijnen

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 02/07/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grond gebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene huwde op 27.07.2011 te Cyprus met een man van Belgische nationaliteit (P. B. (...), geboren op 09.07.1956). Op 17.05.2013 weigerde de stad Antwerpen echter dit huwelijk te erkennen, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Dit huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Een eventuele repatriëring van betrokkene betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijk scheiding. Dit brengt op zich geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Betrokkene werd op 02/07/2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Filipijnen

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, D. P. (...), J. (...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

1.4. Eveneens op 9 december 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D. P. (...), J. (...)

voornaam: /

geboortedatum: 23.11.1980

geboorteplaats: Iloilo

nationaliteit: Filipijnen

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/12/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 02/07/2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Het staat betrokkene vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

1.5. Op 12 december 2013 diende verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de twee bestreden beslissingen. De Raad verwierp deze vordering op 13 december 2013 bij arrest nr. 115 708. Op 24 december 2013 werd verzoekster gerepatriëerd naar Bangkok.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werd in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit de eerste bestreden beslissing als voorwerp heeft. Ze wijst erop dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en dat verzoekende partij op dit punt geen voordeel meer kan halen uit de vernietiging ervan, wat volgens verwerende partij wijst op een gebrek aan belang.

Ter terechtzitting wijst verzoekende partij erop dat zij in haar verzoekschrift een schending aanhaalt van een hogere rechtsnorm en om die reden nog wel een belang heeft bij een vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing bevat diverse componenten. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding heeft de Raad geen rechtsmacht. Alleszins is verzoekster niet meer vastgehouden, gelet op haar repatriëring naar Bangkok. De beslissing tot terugleiding naar de grens kan de Raad niet meer ongedaan maken aangezien ze reeds werd uitgevoerd. Deze vaststelling geldt ook voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet niet in welk rechtstreeks voordeel verzoekster, die werd gerepatriëerd naar Bangkok, heeft bij de nietigverklaring van de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste documenten of dat er geen termijn verstrekt werd voor het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat geen gevolg gegeven werd aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 8 EVRM, doch te dezen dient de Raad op te merken dat deze aangevoerde schending beoordeeld werd in het in punt 1.5. bedoelde arrest van de Raad van 13 december 2013 en dat verzoekster haar rechten in het licht van deze bepaling nog kan doen gelden op het ogenblik dat zij een negatieve beslissing zou ontvangen in het kader van een visumaanvraag met het oog op hereniging met haar echtgenoot. In dit verband kan de Raad aannemen dat verzoekster belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Immers, een geldend inreisverbod verhindert de afgifte van een visum. Verwerende partij ontkent ook niet dat verzoekende partij een belang behoudt bij het bestrijden van de tweede bestreden beslissing.

Concluderend dient de Raad vast te stellen dat verzoekster geen actueel rechtstreeks belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

"Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men töt een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11 § 1, tweede lid, 2°.

Verder stelt verwerende partij dat de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan gevraagd worden in het kader van haar recht op gezinsleven en dat indien verzoekster effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te bekomen het inreisverbod geen moeilijk te herstellen nadeel hoeft te vormen.

Deze motivering maakt het duidelijk dat verwerende partij op de hoogte is van enkele specifieke omstandigheden eigen aan verzoekster. Wat echter niet duidelijk is waarom verwerende partij het toch noodzakelijk vindt om de maximumduur van drie jaar op te leggen voor het inreisverbod.

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Wijzen op de opschortings- en opheffingsmogelijkheid, die voor alle gevallen bestaat en dus niet specifiek aan het geval is, kan hiertoe niet volstaan.

De aanvraag tot opheffing of schorsing heeft op zich geen enkel effect. Indien verwerende partij binnen de 4 maanden geen antwoord formuleert wordt het antwoord geacht negatief te zijn. De mogelijkheid om een opheffing te bekomen is dus hoogst hypothetisch, een feit dat ook in rekening moet genomen

worden in de beoordeling van een eventuele schending van het recht op gezinsleven (EHRM 11 oktober 2011, nr.5056/10 *Emre v Zwitserland*). Gelet op het feit dat de mogelijkheid tot schorsing slechts theoretisch is dient er gesteld te worden dat er wel degelijk sprake is van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen valt (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarvan ze kennis had bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een modulering van de termijn van het verbod zou impliciet aantonen dat verwerende partij dit wel heeft gedaan, *quod non in casu*. (zie ook bvb. RvV, nr. 106 806 van 16 juli 2013).

Nochtans zijn de elementen eigen aan het individu, waarvan het bestuur op de hoogte was, elementen die net kunnen lijden tot het niet automatisch toepassen van de maximumduur voor het inreisverbod.

Verwerende partij heeft quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod verbonden. Door de termijn niet te moduleren, en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 en de motiveringsplicht.

(...)

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing”.

3.2. Verwerende partij beantwoordt deze kritiek in haar nota als volgt:

“Uit het verzoekschrift blijkt dat verwerende partij kennis heeft van de reden waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en die termijn niet werd ^gemoduleerd”. Zij kan echter niet echter voorhouden dat de verwijzing naar de mogelijkheid om een opheffing te bekomen niet duidelijk zou maken waarom voor de opgelegde termijn werd geopteerd.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 laat verwerende partij toe om een inreisverbod van drie jaar te treffen indien niet werd voldaan aan een eerdere terugkeerverplichting.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zoals haar werd ter kennis gebracht op 02.07.2013.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd.

Derhalve laat artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 verwerende partij toe om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien bij haar geen elementen gekend zijn die een kortere duur opdringen.

In casu wordt duidelijk aangegeven dat het bestuur geen voldoende ernstige reden ziet om een kortere termijn dan drie jaar op te leggen. Dit op grond van het feit dat indien zou blijken dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om recht op verblijf te bekomen op grond van een gezinsleven, zij ook de opheffing van het inreisverbod kan bekomen. Zolang het bestaan van een effectief gezinsleven niet is erkend in België, ziet het bestuur dus geen reden om de termijn van het inreisverbod te moduleren.

Het uitgangspunt van verzoekende partij dat enkel op positief beoordeelde aanvragen tót het bekomen van een opheffing van het inreisverbod wordt geantwoord, houdt geenszins in dat de mogelijkheid om een dergelijke opheffing effectief te bekomen louter hypothetisch zou zijn.

Verzoekende partij voert voorts geen enkel concreet element aan waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden, maar beperkt zich tot een algemeen betoog waarbij zij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak.

Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verwerende partij heeft de eer terzake te verwijzen naar de rechtspraak van Uw Raad(…)”.

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. In casu werd de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld conform het gestelde in artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist dit niet, maar betoogt in essentie dat niet werd gemotiveerd waarom dan meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij “quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod verbonden. Door de termijn niet te moduleren en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 en de motiveringsplicht”. Verzoekende partij kan in haar kritiek worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, wat des te meer klemmt aangezien verwerende partij blijkens de tweede bestreden beslissing rekening houdt met de mogelijkheid dat verzoekster in de toekomst “effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen”, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet gegrond.

3.6. Verwerende partij is blijkens haar nota van oordeel dat “Uit het verzoekschrift blijkt dat verwerende partij (sic) kennis heeft van de reden waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en die termijn niet werd gemoduleerd . Zij kan echter niet echter voorhouden dat de verwijzing naar de mogelijkheid om een opheffing te bekomen niet duidelijk zou maken waarom voor de opgelegde termijn werd geopteerd”. Het verweer dat verzoekende partij blijkens haar verzoekschrift kennis zou hebben van de reden waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd, mist feitelijke grondslag. Verder kan verwerende partij uit de verwijzing in de tweede bestreden beslissing naar de mogelijkheid voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om een aanvraag in te dienen bij de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris om het inreisverbod op te heffen of in te trekken om humanitaire redenen, niet dienstig de conclusie trekken dat dit een motivering zou betreffen voor een inreisverbod van drie jaar. Indien deze redenering wordt gevolgd, kan steeds een maximumtermijn van drie jaar opgelegd worden voor het inreisverbod aangezien steeds de mogelijkheid bestaat om de

opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen. Zoals verwerende partij blijkens haar nota wel terecht opmerkt behoort de invulling van de duur van het inreisverbod tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Met discretionaire bevoegdheid gaat echter een formele motiveringsplicht gepaard, die te dezen niet werd nageleefd: *“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185*). Verwerende partij voert voorts aan dat de wet niet bepaalt in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd, maar te dezen dient de Raad op te merken dat de wetgever het blijkens artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aan verwerende partij heeft overgelaten om de duur van het inreisverbod te moduleren naar gelang de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Verwerende partij kan deze discretionaire bevoegdheid niet dienstig invullen door gemakshalve de maximumtermijn van drie jaar te hanteren bij het opleggen van een inreisverbod. Zij kan er zich evenmin op algemene wijze van afmaken door voor te houden dat zij een inreisverbod van drie jaar mag opleggen indien haar geen elementen gekend zijn die een kortere duur opdringen, te meer daar waar verwerende partij in de tweede bestreden beslissing wijst op de mogelijkheid van intrekking op opheffing van het reisverbod indien verzoekster *“effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen”*, dit wel wijst op elementen die de verwerende partij gekend zijn en waaraan verzoekende partij de verwachting kan ontleen dat verwerende partij er mee rekening houdt bij het opleggen van de duur van het inreisverbod en dienaangaande motiveert. Verwerende partij betoogt in haar nota dat zolang het bestaan van een effectief gezinsleven niet is erkend in België, het bestuur geen reden ziet om de termijn van het inreisverbod te moduleren, maar naast de vaststelling dat dit een aposteriori motivering van de tweede bestreden beslissing betreft waarmee geen rekening kan worden gehouden, getuigt deze opwerping van het uitgangspunt om een maximumtermijn op te leggen van drie jaar, wat niet de bedoeling is van de wetgever. Verwerende partij kan ten slotte niet voorhouden niet te weten welke elementen verzoeksters situatie kenmerken die nopen tot een modulering van de duur van het inreisverbod aangezien uit de eerste bestreden beslissing die samen getroffen en betekend werd met de tweede bestreden beslissing blijkt dat ze op de hoogte is van het feit dat verzoekster een huwelijk met een Belgische onderdaan heeft afgesloten. Het gegeven dat er op dat ogenblik sprake was van een weigering tot erkenning van het huwelijk verhindert de verwerende partij zelf niet om alle pistes open te laten aangezien in de tweede bestreden beslissing gewezen wordt op de mogelijkheid tot het opheffen of intrekken van het inreisverbod *“Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen”*. Dat er in de tweede bestreden beslissing geen motivering gegeven wordt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar klemmt des te meer omdat in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt, *“Op 17.05.2013 weigerde de stad Antwerpen echter dit huwelijk te erkennen, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Dit huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Een eventuele repatriëring van betrokkene betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijk[e] scheiding”* (eigen onderlijning). De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak ten slotte laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881) omdat dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Los van de vaststelling dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. punt 2), kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift opwerpt, *“De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden.”* Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd zijn twee aparte beslissingen. Het inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat het op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan (cf. RvS 18 december 2013,

nr. 225.871). De vernietiging van de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd leidt derhalve niet tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA